

Reedrije

Doe't Bob de Krôb bij Kreugel de Seefeugel fan 'e rûg ôf stapte, sâg-y dat de anderen al doende waren hur redens onder te binen. Bob had naamlik met syn maten Pompom, Amoorn de Eekhoorn en Truus de Muus ôfsproken bij Kemping de Blikfaart in St.-Anne. Se souwen metnander te reedrijen.

En nou sat Bob an 'e kant fan 'e faart in 't harde grâs. Hij waar och soa wiis. In syn búk kribelde 't fan 'e spanning. Overdâg sou 't dan echt gebeure. Reedrije op netuuriis!

't Waar al twee weken och soa koud en in de nachten foor 't meer as tien graden. Derdeur waar d'r 'n mooi laachy iis op 'e sloaten en faarten kommen. Bob hoefde niet bang te wezen dat 't iis him niet houwe sou, 't waar sterk genoeg foor wel tien oalyfantten. Dat had de weerman fanoffen nag op 'e radio said.

Bob had syn redens krekt onderbonnen. Pompom, Amoorn en Truus waren ok al klaar.

Allenig Kreugel had gyn redens bij 'm. Hij houde niet fan reedrije.

Bob liet him starig 'n eandsy fan 'e kant ôf sakke. En doe foelde hij 't iis. Hij fon 't och soa spannend. At-y daliks maar niet hard fâle sou.

Hij keek om him hine. Overal sâg hij goenent op 'e faart. Ok al houde Bob meer fan wêrmer weer, rije op netuuriis waar dochs ok wel besonder. Syn oochys glommen fan blijens.

Fersichtig sette hij syn poatsys op 't glâde iis. Hij sette ôf en... hij gong hest onderút!

Bob most sels hard lache, wylst-y wild met syn êmpys in 'e rondte swaaide om syn evenwicht te bewaren. 'Wau, wat is dus leuk,' riep-y.

Kreugel skudde syn hoofd. 'Levensgefaarlik,' saai-y. 'Daliks breekst nag een fan dyn poaten. Mij krije jim niet op redens hoor. Ik fliig wel met jim met.'

Op 't plak wer't normaal de boatsys in 't water laaien bij de kemping, waar 't nou 'n drokte fan jewelste fan beesten op redens.

Pompom ston ok op 't iis, maar nag foor't-y een streek set had, laai-y op syn kont. 'Au,'saai-y. Al gau lachte hij al weer.

Truus sat nag op 'e kant in 't grâs. Se most och soa lache om Pompom met syn lange slungelige benen. Ok Amoorn begon te lachen bij 't sien fan Pompom syn onhandige kaprioalen op 't iis.

Pompom krabbelde overeand en prebeerde 't opnij. Maar weer fiel-y. 'Dut is moeiliker as ik docht,' saai hij en wreef him achter een fan syn oren. Pompom had nag nooit fan syn leven op redens staan, maar hij wou 't al graag prebere.

'Gewoan deursette,' saai Bob. 'Kyk, dou motst 'n bitsy foorover gaan. En dyn knieën wat buge.' Bob deed 't foor en al gau lukte 't Pompom om 'n paar meter te rijen sonder te fâlen.

Met Amoorn en Truus gong 't wat beter. Se maakten 'n paar starige rondsyst op 't iis en holpen Pompom overeand, doe't hij weer 's op syn kont fiel.

Doe't elkeneen wat oefend had, froeg Bob: 'Sille wij richting Froubuurt?'

'Fansels, wij motte al 'n eandsy te rijen,' saai Truus. Se gong foorop.

Kreugel flog met 't fiertal met. Hij kon him niet foorstelle dat syn kammeraten 't naar 't sin hadden op 't glâde iis.

Bij de brûg fan 'e Langhústerweg mosten se goed útkike. 't Waar drok en je mosten fansels je hoofd niet stoate an 'e onderkant fan 'e brûg. Doe't Bob presys in 't midden waar, begon-y te gillen. Wat klonk dat heerlijk hô! Hij lachte.

'Ik hew sere benen,' saai Pompom doe't se al even onderweegs waren.

'At wij bij de môln fan Froubuurt binne, houwe wij skoft,' saai Amoorn. Se had hur handsys op 'e rûg en soefde genietend over 't iis.

Inenen hoorden se 'n lude plof en 'n gil. Truus laai langút op 't iis.

Bob waar as eerste bij hur. 'Truus, gaat 't?' froeg-y besorgd.

Truus kreunde en kwam moeilik overeand. 'Ik kwam in 'n skeur telânde. Pf, dat foelde niet noflik.' Se wreef over hur ene êrmtak.

Pompom, Amoorn en ok Kreugel stonnen om hur hine.

'Kînst' wel feerder rije?' froeg Amoorn.

Truus had tranen in hur ogen. Se waar best hard fâlen. Maar se wou hur frynden niet teleurstelle. 'Fansels kin ik feerder rije,' saai se stoer.

Ok al deed hur hele lify seer, se gong dochs achter Bob, Pompom en Amoorn an. En al gau waar se de pyn fergeten, soa genoat se fan 't reedrijen.

Doe't se aindlik in Froubuurt bij de môln waren, sâgen se der 'n koek en sopy tint staan.

'Ha, der bin ik wel an toe!' riep Kreugel.

'Dou?' lachte Bob. 'Dou bist niet eens an 't reedrijen weest?'

'Maar derom hew ik wel sin an súkkelarymelk,' saai Kreugel lachend en bestelde foor elk wat fan 't wêrme drinken.

Niet feul later satten se allegaar an 'e kant fan 't iis met 'n bekertsy súkkelarymelk in 'e poatsys.

'Ik sil daliks wel bont en blau weze fan die paar keer dat ik onderút gaan bin,' saai Truus. 'Maar ik sou dut foor gyn goud misse wille. Wat is 't heerlijk om weer 's reedrije te kinnen. Wat 'n súpเปอร์ mooie overdâg.'

'Sêg dat wel,' saai Pompom. 'Die spierpyn hew ik d'r ok graag foor over.'

Hij bon syn redens wat strakker en gong staan.

'Wij sille werom,' saai Bob. 'Want âns worre wij stiif fan 't sitten hier in 'e kouwe.'

Bob, Pompom, Amoorn en Truus setten weer ôf. En Kreugel floog boven hur hoofden met.

Dat waar maar goed ok, want halverwege de weromrais, kreeg Truus meer en meer last fan hur lify. 't Fâlen had hur dochs meer deen, as at se teugen hur frynden toegeve wou. Gelukkig kon se 't lêste stik tot an De Blickfaart bij Kreugel op syn nek metflige .